

rende stoffer, vil kunne få dansk indfødsret ved erklæring som 22-årig, når oplysningerne om advarslen er slettet fra Kriminalregisteret.

Som nævnt skal en person, der er fundet skyldig i en lovovertrædelse og registreret med én af de ovenfor nævnte afgørelser i Kriminalregisteret, ikke kunne erhverve dansk indfødsret ved at afgive erklæring over for statsamtet. Kravet om, at den erklærende skal være ustraffet, henviser således til Kriminalregisterets registreringer om den pågældende. Der er ikke overladt noget skøn til myndighederne, idet det alene ud fra oplysningerne fra Kriminalregisteret kan konstateres, om den pågældende opfylder betingelserne for at opnå dansk indfødsret ved erklæring.

Kan den pågældende ikke erhverve dansk indfødsret ved erklæring, må vedkommende i stedet henvises til at indgive ansøgning om naturalisation.

Særligt for så vidt angår statsløse personer kan oplyses, at Danmark har tiltrådt FN-konventionen af 30. august 1961 om begrænsning af statsløshed, hvorefter der i visse tilfælde skal meddeles statsborgerskab til statsløse personer. Det gælder for personer, som er født her i riget og altid har været statsløse. Hvis ansøgning om statsborgerskab indgives mellem det fyldte 18. og det 21. år, har en sådan person krav på at opnå dansk statsborgerskab, hvis vedkommende har haft fast bopæl her i riget i sammenlagt mindst 10 år, herunder 5 år umiddelbart forud for ansøgningens indgivelse. Det kan dog stilles som betingelse, at den pågældende ikke er fundet skyldig i nogen forbrydelse mod statens sikkerhed eller er blevet idømt fængselsstraf på 5 år eller derover for en strafbar handling.

Såfremt en statsløs person, der efter FN-konventionen har krav på at opnå statsborgerskab, ikke opfylder betingelserne i indfødsretslovens § 3, vil den pågældende i stedet blive medtaget på lovforslag om indfødsrets meddelelse. Der kan i den forbindelse bl.a. henvises til, at en tilsvarende ordning allerede i dag er etableret for så vidt angår børn, der er født som statsløse i Danmark, idet disse børn efter retningslinierne for naturalisation altid kan optages på lovforslag om indfødsrets meddelelse. Denne ordning er etableret for at opfylde kravene i FN-konventionen fra 1989 om barnets rettigheder.

En person, som er sigtet for en lovovertrædelse, der er indberettet til Kriminalregisteret, kan efter forslaget ikke erhverve dansk statsborgerskab, før det er godtgjort, at den pågældende ikke er fundet skyldig. Den erklærende kan først erhverve indfødsret, når en ankefrist (typisk 14 dage) eller en frist for omgørelse ved en højere instans af en afgørelse om påtaleopgivelse

(2 måneder, jf. retsplejelovens § 724, stk. 2) er udløbet, og afgørelsen er endelig.

Hvis det viser sig, at en person, der afgiver erklæring, på erklæringstidspunktet er sigtet for en lovovertrædelse, skal statsamtet derfor afvise erklæringen. Samtidig skal statsamtet vejlede den pågældende om, at der kan afgives en ny erklæring, hvis den pågældende frifindes, eller påtale opgives, jf. retsplejelovens § 721.

Når ankefristen efter en frifindelse eller fristen for at indbringe en påtaleopgivelse for højere instans er udløbet, kan den erklærende således afgive en ny erklæring om erhvervelse af dansk statsborgerskab. Erklæring kan afgives, indtil den erklærende fylder 23 år.

Efter den almindelige regel i § 3, stk. 1, kan erklæring ikke afgives efter det fyldte 23. år. Der kan imidlertid opstå den situation, at en person bliver frifundet eller sagen opgivet kort tid før den pågældende fylder 23 år, eller efter at vedkommende er fyldt 23 år. Det foreslås på den baggrund, at det altid skal være muligt at afgive ny erklæring inden for 1 år efter, at der er truffet endelig afgørelse i sagen, også selv om den erklærende i mellemtiden er fyldt 23 år (forslaget til § 3, stk. 2, 2. pkt.). 1-års fristen regnes fra det tidspunkt, hvor der bliver afsagt frifindende dom eller truffet afgørelse om opgivelse af påtale. Statsamtet skal, når en erklæring afvises på grund af en sigtelse, vejlede den pågældende om 1-årsfristen.

Endelig foreslås en sproglig ændring af formuleringen af opholdskravet i § 3, således at det nu udtrykkeligt kommer til at fremgå, at den erklærende skal have haft *bopæl* i Danmark i 10 år for at kunne få dansk indfødsret ved erklæring. Hermed er ikke tilsigtet nogen indholdsmæssig ændring af bestemmelsen, men blot en præcisering af, at opholdskravet anses for opfyldt, når den pågældende har haft bopæl her i riget i 10 år, også selv om den pågældende i perioden jævnlige har været på ferieophold og andre kortvarige ophold i udlandet. Derimod medtages ved beregningen af, om den erklærende har været ude af landet i sammenlagt mere end 1 år inden for de sidste 6 år, også almindelige ferieophold, idet alle udlandsrejser – med undtagelse af f.eks. weekendophold – medtages ved beregningen.

Stk. 3 svarer til det gældende stk. 2.

Til nr. 2-4

Det er Justitsministeriets opfattelse, at en person, der ved dom er udvist af Danmark, ikke længere har ophold her i landet af en sådan karakter, at forudsæt-